

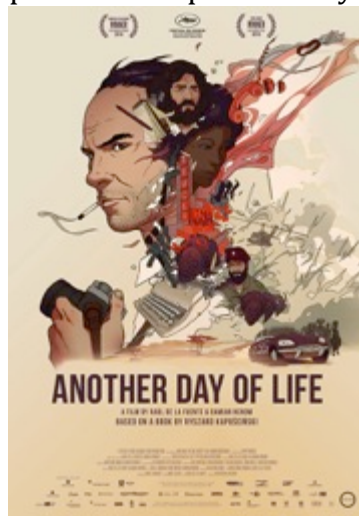
18:e Stockholmsmötet 23 april 2022

Flykt (verklighetsflykt?)

För 4:e gången gick ett Stockholmsmöte av stapeln på biograf Zita.

Tanken med mötet var att se en film ihop, mingla och ha det allmänt trevligt med fokus på det vi kan bäst – resor. Det underfundiga med planeringen av mötet var att kanske ta första spadtaget till en klubbresa till Angola. Att från min sida uppmuntra någon/några i klubben att styra upp en resa till just Angola. Jag vet att det planeras resa/or dit – så varför inte en klubbresa? Även jag planerar☺ Framtiden får dock utvisa om det blir någon Angola-klubbresa eller ej.....

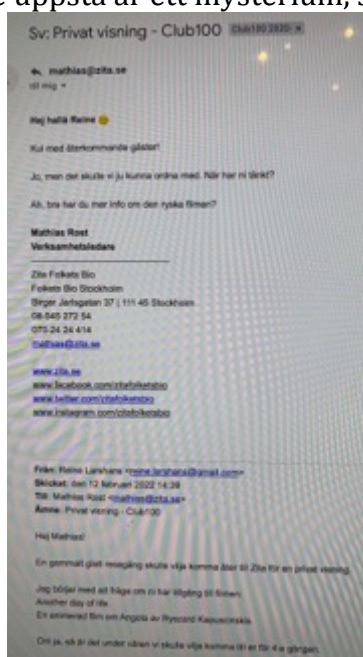
Därför hade detta möte ett Angola-tema! Vi skulle få se den **animerade** filmen *Another Day of Life*, baserad på en bok av polacken Ryszard Kapuscinski.

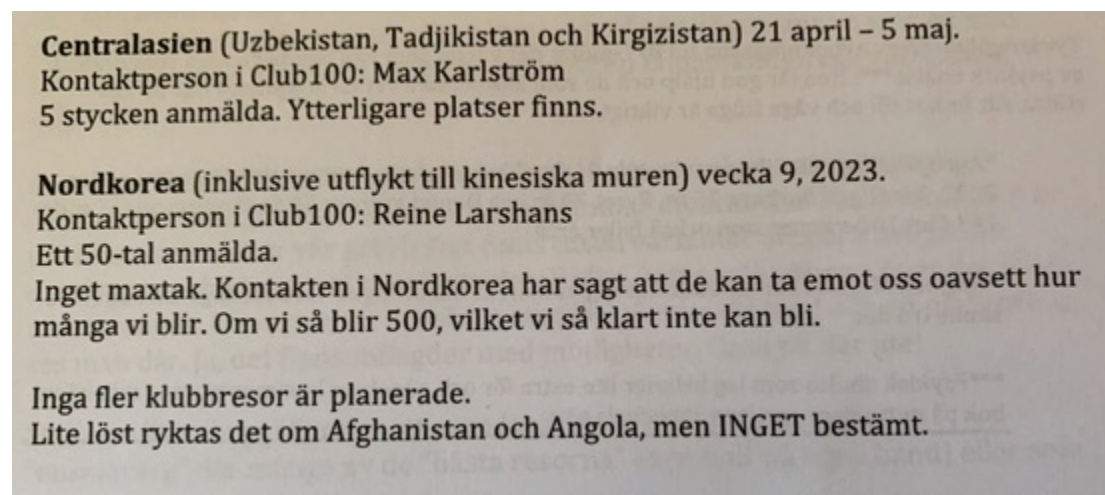
Biografen Zita som vi numera har ett bra upparbetat samarbete med efter tidigare visningar/möten med Etiopien, Libyen och Sierra Leone-tema gjorde dock en rejäl blunder. När vi är i vår privatannonserade salong och filmen ska sättas igång kommer biografmaskinisten Christer in och säger lite trevande att det måste ha uppstått ett missförstånd. Inledningsvis trodde jag att det var ett dåligt skämt. Men det var på fullt allvar. Vår bokade film visste Christer ingenting om, utan han hade en annan animerad film förberedd för oss. Filmen *Flykt*. Jag tänkte direkt på barnfilmen *Flykten från hönsgården*. Detta kunde inte vara sant! Vår bokade film fanns i alla fall inte i deras filmkartotek. Så vad gör vi? Ställer in allt eller väljer att se denna film *Flykt*? Rebecca googlar snabbt upp att det verkar

vara en film med koppling till Afghanistan. Det passar bra för vår reseklubb så vi kör på! (Trots att vi är lite "fyrkantiga" i denna klubb.....)

Hur missförståndet kunde uppstå är ett mysterium, se bilden nedan.

Men det kanske fanns en tanke med missförståndet? I ett utskick i februari lobbade jag även för en klubbresa till Afghanistan..... Så detta var kanske planerat av mig 😊

Nåväl, i dessa icke pandemitider är det lättare att ordna sociala sammankomster igen. Skönt är det. Men med Club100 är det alltid lite utmaningar. Men med rutinen av att nu ha organiserat 18 Stockholmsmöten + resor och årsmöten så vet jag ju en hel del. Att Magnus Persson alltid kommer sist går inte ens att "beta på" längre 😊 Samt att det alltid blir lite sena avhopp. Denna gång trodde jag att rekordet slogs vad gäller det. För ett avhopp skedde 5 minuter innan filmen skulle påbörjas. Men så kom jag på att rekordet faktiskt är två avhopp när ett möte redan börjat. Nu ska jag dock inte vara sådan. För glaset är inte halvtomt och jag vill ju inte skrämna någon ifrån att ta över stafettpinnen med att organisera möten i Stockholm.

Ett riktigt glädjande inslag på träffen var att medlem nr 40 Daniel bokstavligen sladdade in till mötet efter att ha kört i 200 km/h för att hinna till gruppfotot och efterkommande middag. Daniel sprang upp i trappen i samma veva som en annan biobesökare gjorde oss tjänsten att föreviga denna kväll. Snacka om timing!

Jag har ju fortfarande inte lyckats få till ett gruppfoto där alla (samtidigt) tittar mot fotografen och även syns i bild. Den utmaningen skickar jag vidare...

Det glada gänget 23/4.

Övre raden: Thomas, Marianne, Lars, Charlotta, Hanna-Mia, Anders, Ingvar, Nils, Rebecca, Lars, Niklas och Pyret.

Främre raden: Daniel, Reine och Johanna

Saknas på bild: Magnus och Edvin

Efter filmvisningen gick vi ner till Bongo bar på bottenvåningen där vi åt/drack/minglade (bl a om senaste klubbresan till Syrien och boken "Idag ska vi inte dö") tills några fler beställningar inte fick göras och de sista från Club100-gänget lämnade vid midnatt.

Två nya aspiranter: Charlotta och Niklas välkomnades till klubben med de sedan några år införda intygen/bevisen. Medlem Daniel som inte dykt upp på träffar på en så där fem år kommenterade att något sådant fanns inte på hans tid (invald på 10-talet). Som gubben ur lådan kunde jag dra fram ett förberett medlemsbevis att även ge till Daniel. Alla i klubben ska få sitt – men ni får ta er till ett möte eller resa. Berget kommer inte till Mohamed.

I slutet av kvällen blev det en diskussion/frågesport kring de 52 flaggor som är på intygen. Vilka är flaggorna (det löste vi – men jag skyllde i och för sig på att jag inte hade med läsglasögonen) och varför är det just 52 flaggor? Det får upphovsmannen till intygen – Lars Gunnar – utveckla, kanske i Kiruna.

En glad Daniel tar emot sitt medlemsbevis under uppsikt av Niklas, Anders, Magnus, Edvin, Johanna och Nils

Marianne, Hanna-Mia, Charlotta, Ingvar, Lars och Lars

Niklas, Thomas, Pyret och Anders

Ännu ett trevligt Club100-möte till handlingarna. Bor man i förorten så tar det ett tag att ta sig fram och åter kommunalt (om man inte kör i 200 km/h som vissa!). Vid 14-tiden lämnade jag hemmet och först vid 02 var man hemma.

Dagen efter när frugan frågade hur jag haft det och jag frågade hur familjen haft det så fick jag höra att under familjens lördagsmiddag när äldsta sonen Eric's (15 år) flickvän var med hade vår gravt autistiska (och med GRIND2B-diagnos) son Tore (12 år) kommit ut till middagen med inte en tråd på kroppen och till sina bröders stora skam och Eric's flickväns stora förvåning. Eric och Joel hade i princip samstämmigt kommenterat: "*förstår ni varför vi inte kan ta hem kompisar*". Sådant är livet hos familjen annorlunda och just därför kan det vara extra skönt med lite "verklighetsflykt"/Club100-träffar ibland. Där av rubriksättningen till denna skildring - inspiration från en kommentar min fru gav mig.

Nästa större planerade Club100-möte är årsmöteshelgen i Kiruna sista helgen i augusti. Nästa klubbresa går av stapeln V44 till Sierra Leone och Liberia.

Väl mött på nästa Club100-träff – AW, klubbresa etcetera!

Jo, vad var Flykt för film som vi fick se? En av deltagarna sade till mig: "*en afghansk bögfilm på danska*". Så kan man sammanfatta filmen med tillägget att vi såg filmen på en f d porrbiograf om man nu vill spetsa till det. En längre beskrivning kommer längre ner. Jag gav den **10p av 10p**! Några andra gav den en 2:a, ett par 3:or, ett par fyror samt lite högre också i form av sjuor och åttor. Smaken är som baken och min första känsla var att Club100:iterna sågade filmen men när jag sammanställer betygen alla gav, får filmen en medianpoäng på 7. Inte illa!

Titta själv på filmen och avgör vad ni tycker. Hur bra filmen Another Day of Life är fick vi aldrig veta. Men Club100:iten Staffan har sagt att den är bra. Så det är nog värt att försöka se den filmen på annat sätt.

Nästa träff på Zita har önskemålet kommit om en rolig film – Sällskapsresan! Inget dåligt förslag – för det måste vara någon resekoppling.

Ta hand om er därute! (Glöm inte ta med en 176-gram-flagga på era resor!)

Reine Larshans

Ordförande Club100

PS

Som alltid en skildring skriven på ett sådär lite annorlunda sätt. Hoppas ingen känslig läsare tagit illa vid sig eller så. Läsningen är frivillig.

PS2

Två andra skildringar (förhoppningsvis tre – även Malta 2021 saknas) kommer inom kort. Johanna ska författa en om klubbresan till Syrien och Daniel lovade skriva en skildring från klubbresan till Saudi 2009 (!). Känn ingen press☺

PS3

I dagarna kommer ett sprudlande färskt Wadi-hela-världen också!

Genreöverskridande flyktingdokumentär i dansk regi

Den animerade dokumentären "Flee" är ett genreutmanande storverk om en flyktings strapatsrika resa genom tid och rum, från barndomen i Afghanistan till framgångarna i Danmark och de psykologiska påfrestningar han lever med än idag.

Nöden är uppfinningarnas moder, sägs det, och lösningen att gömma protagonistens verkliga identitet bakom animation och arkivmaterial har skapat ett genreutmanande storverk!

Danske manusförfattaren och regissören Jonas Poher Rasmussen skildrar Amin Nawabis barndom och flykt från Afghanistan som ung pojke fram till dagens framgångsrika man i Danmark - men att gömma sin identitet och verkliga bakgrundshistoria under så många år har lämnat svårläkta psykologiska ärr. Filmen är strukturerad som terapimöten där den tecknade

Amin ligger på rygg och gör en resa tillbaka i minnesarkivet för att för första gången berätta sanningen.

Rasmussen träffade verklighetens Amin (namnet är en pseudonym) redan under skoltiden när denne bodde hos en fosterfamilj, men det är först nu som Amin vågar anförtro sig åt honom. Amins vuxenröst ackompanjerar den tecknade lilla pojken som springer runt på Kabuls gator i systemens nattlinne och en walkman med A-Has "Take on Me". Han verkar lycklig och pratar med stor kärlek om sin mamma, systrarna och sin idol - den äldre brodern Saif som lär honom flyga drake och spela volleyboll.

Situationen i Afghanistan tvingar snart iväg familjen på flykt, och det blir en strapatsrik resa via Moskva där de lever gömda utan uppehållstillstånd och är sårbara för rysk polis som kräver mutor. Utan att gå in på alltför många detaljer (här finns gott om ont-i-magen-sekvenser som när polisen anhåller en ensam flyktingtjej utan pengar att muta dem med och kräver annan "betalning" eller den uppmärksammade container-transporten av smugglade flyktingar som är fast under den långa båt färden utan att kunna ta sig ut) hamnar till slut Amin i Danmark.

Vad som borde vara en trygg situation där han kan andas ut, blir på många sätt tvärtom eftersom människosmugglarna gett honom ett narrativ han måste hålla fast vid. Som en del av anpassningsprocessen till livet i Danmark krävs det att Amin för dagbok över händelserna. I det nya narrativet har han ingen familj utan är ensam överlevande.

Det ska dröja över två år innan han äntligen kan besöka sin äldre bror i Sverige, som hela tiden skickat pengar till dem och hjälpt till att planera deras flykt. Mötet blir omvälvande även på andra sätt, då Amin för första gånger berättar att han är gay, vilket får konsekvenser som gör en tårögd... (på ett bra sätt - flyktingberättelser handlar så ofta om hederskultur, men

familjer kan vara accepterande eller ej i vilken kultur de än befinner sig). Den tecknade aspekten, som ger en liten barnslig och naiv tittarupplevelse, fungerar nästan som katalysator då det framhäver tyngden av Amins berättelse genom att skapa en bufferzon emellan publik och berättarröst. Man förtydligar med egna bilder av det som skett. Det som får en att fundera mest är dock den ofattbara psykologiska stressen av att leva med en lögn under så stor del av sitt liv.

Amin är nu framgångsrik och välanpassad men inte ens hans blivande man känner till sanningen. När han anförtrodde en tidigare pojkvän sin historia hotade denne med att gå till polisen, och använde det emot honom under hela förhållandet vilken gjorde Amin vettskrämd. Människosmugglare kan ofta inte olika länders regler så deras instruktioner är inte nödvändigtvis berättigade. Kanske behöver inte Amir hålla fast vid smugglarnas narrativ längre, men om det är så eller ej förtäljer inte historien...

“Flee” premiärvisades på Sundances filmfestival och vann det stora jurypriset för bästa “World Cinema”-dokumentär. Det har nu gått några dagar sedan jag såg den men handlingen lever kvar liksom det visuella, och här finns många aspekter att gå runt och småfundera över. Självklart finns ingen garanti för att det nya narrativet är helt sanningsenligt heller - men vems självbiografi är det?

Berättelsen är dock en trovärdig historia av hur en flyktings biografi kan se ut, och som sådan känns den viktig att få ta del av. Amins obekväma lättnad av att äntligen få tala ut känns åtminstone helt igenom äkta. “Flee” gjorde starkt intryck även genom dess annorlunda berättarteknik vilket sätter filmen i en aldeles egen nisch som gör den svår att betygsätta... Men eftersom filmupplevelsen gjort sådant avtryck ger jag den full pott samt rekommenderar den varmt till alla som vill ha en filmupplevelse utöver det vanliga.